

Сатрий.

Чрѣвъ странниятъ капризъ на Аполлона, пече, но яе грѣе; така баремъ, колкото пролѣтъта и да е пробуждала умрѣлата зеленина — свободата на Римъ спи непробудно

Кремуций.

Сатрий! Ако искашь да бѣдешъ съ мене познайникъ, то не говори за настоящиятъ рѣдъ на работите: азъ не мога нито да го хвала, нито да го хула, защото азъ го не познавамъ; ако ли не, то търси си други сѣмбесѣдници, които би били способни да цѣнатъ твоето краснорѣчие.

Сатрий.

Кремуций! азъ та не разбирамъ. . . Ти искашь, щото азъ, твой приятель, да въздържамъ своите чувства предъ тебе така, както и на тържището?

Кремуций (*става и доближава до шиповникътъ*),

Я глѣдай, харесва ли ти са тоя трендафилъ? Не ли е много хубавъ? Това е моето любимо цвѣте: — каква приятна миризма! Азъ ща да откъсна за и тебе. Ахъ, ве! тоя е по-хубавъ. (*Отива камъ онзи корѣвъ, дѣто са е скрилъ Фирмий.*) Ахъ! що е това? Зѣмъ? Не — подобие на човѣкъ! Въ шиповникътъ! Крадци! крадци! Ей! хора! ти-чайте тука. (*Притичатъ са робовете.*)

Сатрий (*на страна*).

О, проклѣтниятъ дивакъ.

Кремуций.

Какво азъ виждамъ? Сенаторътъ Фирмий! Римски